ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΠΙΝΕΒΑΝΣΕ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΠΟΥ ΕΙΔΕ...

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένη. Ἐπρόκειτο νὰ γνωρίση τὸν ἔνδοξο τυφλό, γιὰ τὸν ὁποῖο λεγόταν πὼς ἦταν μεγάλος ποιητής. Κι' αὐτὸς εἶχε συγκατατεθεῖ νὰ τὴ δεχτῆ, γιατὶ ἄκουσε πὼς ἦταν ἡ ὡραιότερη γυναίκα τοῦ Παρισινοῦ ἐλαφροκόσμου καὶ γιατὶ ἤθελε νὰ δοκιμάση μιὰ σκληρὴ εἰρωνεία ἀπ' τὴν ἐπίσκεψη αὐτή, μέσα στὴν ἀτέραντη νύχτα ποὺ τὸν ἐτύλιγε.

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα ἔφτασε στὸ σπίτι του, τὴν ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ σαΐζ—λόγκ.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν κύτταξε τώρα μὲ μιὰ ἔκφραση οἴκτου καὶ μελαγχολίας καὶ περίμενε νὰ τῆς μιλήση αὐτὸς πρῶτος, γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἀνίκανη νὰ τοῦ ἀρθρώση λέξι.

Ὁ ποιητὴς ἦταν τόσο ἀβρὸς καὶ τόσο διακριτικός, ὥστε μάντεψε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία της. Γυρίζοντας λοιπὸν πρὸς τοὺς φίλους ποὺ τὴν ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο του, τοὺς εἶπε :

— Τώρα, ἀφοῦ μὲ παρουσιάσατε στὴν κυρία, πιστεύω πὼς θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴν περιγράψετε, ἀφοῦ ἐγὼ ἔχω τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴ θαυμάσω....

Τότε, ἐνῶ ἐκείνη χαμογελοῦσε μὲ ἱκανοποίηση, ἄρχισαν νὰ ἐκθειάζουν τὰ ξανθὰ μαλλιά της, τὰ αἰθέρια μάτια της, τὴν κανονικότητα τοῦ στόματός της, τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου της, τὴ στάση τῆς κεφαλῆς της, τὴν κομψότητά της....

Κι' ἐκείνη γελοῦσε πάντα, ἐνῶ οἱ θαυμασταί της ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐκθειάζουν τὰ χέρια της, τὰ πόδια της, τοὺς ἀστραγάλους της, τὴ μέση της, τὸ στῆθος της καὶ κάποιος ἀδιάκριτος μάλιστα εἶχε τὴν τόλμη νὰ κάμη ὑπαινιγμοὺς καὶ γιὰ τὶς κρυμμένες ἀκόμα ὡμορφιές της.

Τὸ γραφεῖο τοῦ ποιητὴ ἦταν σκιερό, ἀλλὰ ἡ ὄψη του ἔλαμπε ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε ἀνυπόμονη ἡ Μαργαρίτα, ἐλπίζω, μαίτρ, νὰ μὲ βλέπετε τώρα καλά.

Μόλις τελόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, αἰσθάνθηκε κάποια λύπη, γιατὶ τὸν συμπαθοῦσε κι' ἔβρισκε μάλιστα πὼς ὁ τυφλὸς αὐτὸς εἶχε κάποια γοητεία, μὲ τὴ χλωμὴ θωριά του καὶ μὲ τὸ καρτερικὸ καὶ πρᾶο πρόσωπό του.

Ἐκεῖνος ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, δὲν σᾶς βλέπω, εἶπε.

Καί, προλαβαίνοντάς την, ἐξακολούθησε :

— Καὶ μὴ νομίσετε πὼς φταῖνε οἱ φίλοι μας γι' αὐτό. Θἄ μποροῦσα νὰ μιλήσω γιὰ τὴν ὡμορφιά σας μὲ φράσεις ποὺ θ' ἄφιναν νὰ πιστευτῆ πὼς σᾶς εἶδα. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν βλέπω τὸ κάλλος σας...

— Καὶ νομίζετε πὼς τὸ κάλλος εἶνε ἡ μόνη δύναμί μου ; τὸν ρώτησε ἡ Μαργαρίτα, κάπως ἐπιπόλαια.

— Τὰ ἄλλα σας ἐφόδια μ' ἐνδιαφέρουν περισσότερο, ἀπάντησε ὁ ποιητής, καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὰ δοκιμάσω.

— Πῶς θὰ γίνη αὐτό ;

— Ἀπλούστατα, μὲ τὸ νἄρχεσαι συχνὰ ἐδῶ, ὅπου θὰ σᾶς δέχουμαι μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ὅταν σᾶς ἀκούω νὰ βαδίζετε γιὰ πολλὲς ὧρες μέσα στὸ δωμάτιό μου, ὅταν μυρίσω χοραστικὰ τὸ ἄρωμά σας, ποὺ φαίνεται ἐξαίσιο, ὅταν διατηρήσω τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σας μέσ' στὴ μνήμη μου, τότε εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἰδῶ πιὸ καθαρὰ τὴν εἰκόνα σας....

Ὁ ποιητής, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τὴν εἰρωνευόταν, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν ἐπίστεψε καὶ ξαναπῆγε πολλὲς φορὲς στὸ σκιερὸ ἐρημικό του γραφεῖο.

Στὴν ἀρχὴ τὸ ἔκανε αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δημιουργήση γύρω της ἕνα θρῦλο καὶ γιατὶ κολακευόταν ἀπὸ τὴ φιλία τοῦ διάσημου ποιητή. Ἀκόμα ἤθελε ν' ἀποδείξη ἔτσι ψεύτικες τὶς διαδόσεις γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητά της, διαδόσεις τὶς ὁποῖες εἶχαν κυκλοφορήσει μερικὲς ἀντίζηλοί της. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι τοῦ τυφλοῦ γιὰ ν' ἀκούη τὰ χαϊδευτικὰ λόγια του.

Ἐκεῖνος, τὶς πρῶτες βδομάδες δὲν ἔβρισκε παρὰ μιὰ φανταστικὴ μᾶλλον εὐχαρίστησι στὶς ἐπισκέψεις της. Ἔπειτα ὅμως ἔννοιωσε πὼς τοῦ ἔγιναν ἀπαραίτητα τὸ θρόϊσμα τοῦ φορέματός της, τὸ ἐξαίσιο ἄρωμά της, ἡ μελωδική της φωνή, τὸ χέρι της ποὺ ἔμενε γιὰ πολὺ μέσα στὸ δικό του, ὁ ὦμος της ποὺ ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο του.... Ναί, ἡ Μαργαρίτα ἦταν πειὰ γι' αὐτὸν τὸ πᾶν. Τὴν εἶχε ἐρωτευθεῖ. Τὴν ἀγαποῦσε τρελλά....

Μὰ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε. Ἀπὸ οἶκτο, ὑψηφερότητα, ματαιοδοξία. Καὶ τοὔδωσε τὴν καρδιά της.

— Ὤ, ἂν μποροῦσες νὰ μὲ δῆς ! τοῦ ἔλεγε συχνὰ καὶ τοῦ περιέγραφε τὸν ἑαυτό της.

Ἐκεῖνος δὲν ἐκουραζόταν νὰ τὴν ἀκούη καὶ γιὰ νὰ τοῦ μιλοῦν διαρκῶς γι' αὐτή, δεχόταν σπίτι του —αὐτὸς ὁ ἀκοινώνητος— ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦσαν ξετρελλαμένοι μαζύ της κι' ἐξυμνοῦσαν τὴν ὡμορφιά της.

Τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα, γιατὶ ἂν καὶ κατεῖχε τὸ σῶμα της, ἡ ψυχή της ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ παραμένη ἀνεξιχνίαστη καὶ ποθοῦσε νὰ τὴν ἐξιχνιάση. Ποθοῦσε ἀκόμα νὰ τὴν δῆ. Ἄχ, ναί.... Νὰ δῆ τὴν ὑπέροχη ὡμορφιά της μόνον γιὰ μιὰ στιγμή. Συνεπαρμένος ἀπὸ τὸν πόθο αὐτό, ἔφερνε συχνὰ τὰ δάχτυλά του στὰ μάτια του καὶ φώναζε μὲ πόνο :

— Ὄχι, δὲν σὲ βλέπω ! Δὲν σὲ βλέπω, ἀλλοίμονο!...

— Θυμήσου τὰ ζαφείρια ! τοῦ ἔλεγε ἡ Μαργαρίτα. Ἔτσι εἶνε τὰ μάτια μου...

Ἀλλὰ ὁ ποιητής, μπρὸς στὴν πενιχρὴ αὐτὴ παρομοίωσι, κουνοῦσε τὸ κεφάλι του λυπημένα...

— Τὰ μαλλιά μου ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ σιταριοῦ, τοῦ ἔλεγε ἐκείνη, τὰ δόντια μου μοιάζουν μὲ μαργαριτάρια, ἡ ἐπιδερμίδα μου εἶνε λευκότερη ἀπ' τὸ γάλα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος, στὰ λόγια αὐτά, δὲν ἔβλεπε παρὰ ἔντεχνες ποιητικὲς παρομοιώσεις.

— Δὲν σὲ βλέπω... Καὶ θἄθελα πολὺ νὰ σὲ δῶ... Ὤ, ναί, πολύ... πολύ !....

— Δὲν σὲ βλέπω, τῆς ἔλεγε, παίρνοντας τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια του, καὶ θἄθελα πολὺ νὰ σὲ δῶ. Ὤ, ναί, πολὺ... πολύ !...

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ὁ τυφλὸς ποιητὴς γινόταν πιὸ ἀπαιτητικὸς ἀπέναντί της. Ἀπαιτοῦσε πειὰ νὰ τὴν ἔχη πάντα κοντά του κι' ἐπειδὴ ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ τὴ συντηροῦσε πλουσιοπάροχα, εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ μὴν κάνη βῆμα ἀπ' τὸ πλευρό του.

Αὐτὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάση τὴν παλιά της ζωὴ καὶ μιὰ μέρα τὸν ἀπάτησε μαζὺ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους του, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς προσκαλοῦσε στὴν κατοικία του γιὰ νὰ τοῦ παινεύουν τὸ θαυμαστό της σῶμα.

Ὁ τυφλὸς εἶχε μαντέψει τὴν αἰσχρὴ προδοσία της. Ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν πρόστυχη διαγωγή της. Καὶ μιὰ βραδυὰ προσκάλεσε κοντὰ στὴν πολυθρόνα του τὸ φίλο της ποὺ τὸν ὑπάκουγε σ' ὅλα καὶ τοῦ εἶπε :

— Μίλησέ μου γι' αὐτή !...

Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη, ὅπως πάντα, μὲ φράσεις κοινὲς καὶ ἀόριστες.

— Μίλησε καλύτερα ! τοῦ ἐπανέλαβε ὁ ποιητής, παρακολουθῶντας μὲ προσοχὴ τοὺς κυματισμοὺς τῆς φωνῆς του ποὺ ὅλο καὶ ζωήρευε κ' ἐνθουσιαζόταν.

Ὁ φίλος τῆς Μαργαρίτας μιλοῦσε τώρα μὲ περισσότερη θέρμη, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε μπεῖ στὸ δωμάτιο ἡ ἀγαπημένη του.

Εἶχε μπεῖ πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της, ἀλλὰ ὁ τυφλὸς τὴν εἶχε ἀκούσει.

Πατῶντας ξανὰ στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της, ζύγωσε τὸ φίλο της κι' ὁ ποιητὴς μάντεψε καὶ πάλι πὼς ἔσκυβε ἀπὸ πάνω του. Ὁ σπαραγμός του ἦταν τώρα ἀπερίγραπτος. Παρὰ τὸ σκοτάδι

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΤΑΣ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

Η ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ Κ' Η ΑΣΗΜΑΝΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΙΣΕΛ, 40 ἐτῶν. ΜΑΜΠΕΛ, 28 ἐτῶν. ΛΙΖΑ, 22 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα πάρκο. Ὁ Μισὲλ καὶ ἡ Μάμπελ συνομιλοῦν καθισμένοι σ' ἕνα τραπεζάκι. Ἡ Λίζα κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, τοὺς ἀκούει πολὺ ἀνήσυχη).

ΜΑΜΠΕΛ.— Λοιπόν, Μισέλ ; Πές μου... Εἶσαι εὐχαριστημένος ;

ΜΙΣΕΛ.— Πολὺ εὐχαριστημένος.

ΜΑΜΠΕΛ.— Χά !... Χά !... Πολὺ εὐχαριστημένος...

ΜΙΣΕΛ.— Γιατί γελᾶς ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Φαντάζεσαι ὅτι σὲ πιστεύω ;

ΜΙΣΕΛ.— Γιατί δὲν μὲ πιστεύεις ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Γιατί ἕνας ἄντρας σὰν καὶ σένα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος μὲ μιὰ γυναῖκα σὰν τὴ Λίζα.

ΜΙΣΕΛ.— Ἡ Λίζα εἶνε πολὺ καλή.

ΜΑΜΠΕΛ.— Πολὺ καλή... Μὰ δὲν σοῦ φτάνει ἐσένα μόνο μιὰ γυναῖκα «πολὺ καλή». Ἐσὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετική. Πολὺ ὄμορφη, πολὺ ἔξυπνη, πολὺ μορφωμένη. Καὶ πῆρες τὴ Λίζα. Μιὰ ἀσήμαντη γυναικοῦλα. Καὶ τὸ χειρότερο, φτωχή. Χά !... Χά !...

ΜΙΣΕΛ.— Θὰ γελᾶς ἀκόμα πολύ ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Γελῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔμαθα τοὺς γάμους σου. Καὶ νομίζεις ὅτι ἐγὼ μόνο γελῶ ; Ὅλος ὁ κόσμος σὲ βρίσκει γελοῖο...

ΜΙΣΕΛ.— Ἄ, ἔτσι ;... Μὲ βρίσκουν γελοῖο ; Κι' αὐτοὶ οἱ κύριοι τί θἄκαναν στὴ θέσι μου ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Τί θἄκαναν, λέει ; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, Μισέλ ; Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι σου θὰ εἶχε τὸ θάρρος νά...

ΜΙΣΕΛ.— Νά ;...

ΜΑΜΠΕΛ.— Δὲν καταλαβαίνεις ;

ΜΙΣΕΛ.— Ὄχι. Πές μου.

ΜΑΜΠΕΛ.— Νά, ἕνας ἄλλος στὴ θέσι σου θἄχε τὸ θάρρος νὰ χωρίσῃ.

ΜΙΣΕΛ.— Τὸ βρίσκεις σωστὸ αὐτό ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Σοῦ ἐπιβάλλεται, φίλε μου.

ΜΙΣΕΛ.— Καὶ ἡ Λίζα ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Αὐτὴ θὰ πάρῃ κάποιον ἄλλο τῆς τάξεώς της.

ΜΙΣΕΛ.— Κι' ἐγώ ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Ἐσὺ θὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα ποὺ σοῦ ἀξίζει.

ΜΙΣΕΛ.— Μιὰ σὰν ἐσένα δηλαδή.

ΜΑΜΠΕΛ.— Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω... Κι' ἔπειτα γιατί τὸ λὲς αὐτό, ἀφοῦ ἐμένα μὲ βρῆκες ἀξία σου, δὲν μὲ παντρεύτηκες ;

ΜΙΣΕΛ.— Ὄχι δά, Μάμπελ... Σ' εὕρισκα πάντα ἀξία μου, ὑπεραξία μου. Μὰ δὲν τολμοῦσα... δὲν τολμοῦσα...

ΜΑΜΠΕΛ.— Γιατί ; Γιατί ; Ἐσὺ εἶσαι ἕνας λαμπρὸς καλλιτέχνης. Θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα σὰν ἐμένα.

ΜΙΣΕΛ.— Εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι εἶσαι μιὰ γυναῖκα μὲ μεγάλες ἀξιώσεις. Σὲ πίστευα ὅτι δὲν σοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι ὁ θαυμασμὸς ὁ δικός μου.

ΜΑΜΠΕΛ.— Δικαιολογίες... Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς μου δὲν μοῦ φέρθηκε ἔτσι. Νὰ παντρευτῇς ἀποτόμως μὲ μιὰν ἄλλη !...

ΜΙΣΕΛ.— Κι' ἔχεις τὴν ἀπαίτησι νὰ μὴν παντρεύωνται οἱ θαυμασταί σου ;

ΜΑΜΠΕΛ.— Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ νὰ ποὺ αὐτοὶ δὲν θέλουν ν' ἀπελπιστοῦν ἀπὸ μένα.

ΜΙΣΕΛ.— Καὶ γιατί δὲν τοὺς ἀπελπίζεις ἐσύ ; Δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ τοὺς πάρῃς ὅλους.

ΜΑΜΠΕΛ, ***(ἀνακατεύοντας τὴ γρανίτα της).***— Τί φταίω ἐγὼ ἂν γοητεύω τοὺς ἄνδρες ;

ΜΙΣΕΛ.— Φταῖς !... Εἶσαι ὑπὲρ τὸ δέον φιλάρεσκη. Σοῦ ἀρέσει νὰ ἔχῃς γύρω σου θύματα. Κι' ἐμένα, τὸ εἶπες πρὸ ὀλίγου, μ' ἐνθάρρυνες ἀρκετά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σ' ἀγάπησα κι' ἐγώ. Ναί. Ἀλλὰ ὕστερα εἶδα ὅτι δὲν εἶμαι ὁ μόνος σου εὐνοούμενος. Κι' ἀπογοητευμένος ἀπὸ σένα, πῆγα καὶ παντρεύτηκα μὲ τὴ Λίζα.

ΜΑΜΠΕΛ.— Χά... Χά !... Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι ἐρωτευμένος μαζύ της.

ΜΙΣΕΛ.— Εἶμαι, καὶ πολὺ μάλιστα.

ΜΑΜΠΕΛ.— Τί φταίω ἐγὼ ἂν γοητεύω τοὺς ἄνδρες ;...

ΜΑΜΠΕΛ, ***(γελάει).***— Τί ἀστεῖο, Θεέ μου !...

ΜΙΣΕΛ.— Γέλα ὅσο θέλεις, μάταιη, φιλάρεσκη καὶ σκληρὴ γυναῖκα. Ναί, δὲν εἶχες ποτὲ καμμιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια σ' ἐμένα. Ἐκεῖνο ποὺ σὲ κάνει νὰ ξαναγυρίζῃς σ' ἐμένα, εἶνε ἡ ματαιοδοξία σου, ἡ κακία σου. Ναί, σὲ τρελλαίνει ἡ ἰδέα πῶς σοῦ ξέφυγε ἕνα ἀπὸ τὰ θύματά σου. Πῶς δὲν σκοτώθηκα κι' ἐγώ, μπρὸς στὰ πόδια σου, ὅπως ὁ Ἀλφόνσος ἢ πῶς δὲν πῆγα νὰ κλειστῶ σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπως ὁ Πέτρος, ἢ πῶς δὲν ἐξακολουθῶ νὰ στενάζω κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σου, ὅπως τόσοι ἄλλοι. Αὐτὸ εἶνε. Μάθε λοιπὸν ὅτι ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ μὲ ξαναπιάσῃς στὰ δίχτυα σου. Ἡ Λίζα εἶνε γιὰ μένα τὸ ξεκούρασμα καὶ τὸ λιμάνι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς γαλήνης, ὕστερα ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν παθῶν. Εἶνε ἡ καλωσύνη, ἡ πίστις, ἡ ἀγνότης. Ἐνῶ σὺ θὲς νὰ μοῦ συντρίψῃς τὴν εὐτυχία μου... Νὰ μὲ κάνῃς νὰ καταφρονήσω τὸ ἀθῶο πλάσμα ποὺ μ' ἀγαπᾶ ἀληθινά... Νὰ συντρίψω τὴ φτωχὴ καρδοῦλα ποὺ χτυπᾶ γιὰ μένα μόνο. Ἄ ! εἶσαι ἕνα τέρας, Μάμπελ ;... Τώρα πειὰ τὸ βλέπω καθαρά. Εἶσαι ἕνα τέρας !... Φύγε !... Σὲ μισῶ !...

(Ἡ Μάμπελ φεύγει καγχάζοντας εἰρωνικά, μὰ καὶ θυμωμένα. Ἡ Λίζα βγαίνει ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦταν κρυμμένη, τρέχει καὶ ἀγκαλιάζει τὸ Μισέλ).

ΛΙΖΑ.— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου, σ' εὐχαριστῶ !... Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη !... Ὤ, δὲν πίστευα καθόλου ὅτι εἶμαι μιὰ ἀσήμαντη γυναῖκα, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ !... Ναί, Μισέλ. Γιατί κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ... Σὲ λατρεύω, Μισέλ... Μισέλ, λατρεία μου !...

ΕΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

π' ἁπλωνόταν γύρω του διεγράφη ξαφνικὰ ἐμπρός του ὁλόκληρη ἡ εἰκόνα τῆς Μαργαρίτας, τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσον καιρὸ καὶ ποὺ φιλοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀθόρυβα τὸν ἀγαπημένο της.

Θαμπωμένος ἀπὸ τ' ὄραμα ποὺ τοῦ παρουσιάστηκε, ὁ τυφλὸς ποιητὴς ἔβλεπε τώρα καθαρὰ τὰ ὡραῖα μαλλιά της, τὰ φλογερὰ χείλη της, τὰ ἐρωτικὰ μάτια της.

Ἐπὶ τέλους τὴν ἔβλεπε !...

Ἡ ζηλιάρα καρδιά του τοῦ εἶχε ἀνοίξει ἕνα παράθυρο φωτὸς καὶ μποροῦσε τώρα, ποὺ δὲν ἦταν δική του, νὰ τὴ βλέπῃ, νὰ τὴ θαυμάζῃ, μὰ καὶ νὰ τὴν μισῇ.

Μέσα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου ποὺ ἦταν πλάϊ του, βρισκόταν ἕνα πιστόλι... Ἄνοιξε γρήγορα-γρήγορα, ἅρπαξε τὸ ὅπλο καὶ πυροβόλησε μ' ἀστραπιαία ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος ποὺ μάντευε πῶς βρισκόταν ἡ ἄπιστη.

Μιὰ κραυγὴ πνιγμένη ἀκούστηκε κι' ἔπειτα ὁ γδοῦπος ἑνὸς σώματος ποὺ σωριαζόταν κάτω.

Ἡ σφαῖρα εἶχε βρεῖ τὴ Μαργαρίτα στὴ μέση τοῦ φωτεινοῦ της μετώπου, πάνω ἀπ' τὰ ὑπέροχα, λαμπερὰ μάτια της, ποὖκλεισαν κι' αὐτὰ γιὰ πάντα σ' ἕνα βαθύτερο σκοτάδι, τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου...

ΜΠΙΝΕ ΒΑΛΜΕΡ